I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 9. Stockholm den 22 juni 1945.

JAPAN OCH DESS ANARKOSYNDIKALISTISKA ARBETARRÖRELSE.

Skall densamma återuppstå efter kriget?

(IAA) Kriget i Östasien fortsätter men slutet kan knappast bli mer än ett, att Japan krossas militärt av de allierade staterna. Utan tvivel kommer avslutandet av detta krig att medföra stora händelser i de östasiatiska länderna, ty dessa länders folk börjar att vakna och kraftigt göra sig gällande. Omöjligt är därför inte utan att krigsavslutet därstädes kommer att medföra stora folkrörelser av social tendens. Kanske av primitiv karaktär, men med ett samhällsomdanande syfte.

Om så blir förhållandet kommer säkerligen ej det japanska folket att vara overksamt, utan ansluta sig därtill, och på nytt resa sin arbetarrörelse.

Arbetarrörelse i Japan? Finnes någon sådan där? Finnes förutsättningar därför? Just nu är det ovisst om någon sådan finnes. Den är kanske krossad och förintad av den brutala japanska militärkasten, men arbetarrörelse har funnits och vad mera är, en anarkosyndikalistisk sådan. Under en följd av år hade den syndikalistiska Internationalen - IAA- en sektion som arbetade i Japan och förde en omfattande propaganda. Av material ur IAA dokumentsamlingar, och från andra källor, skall jag något redogöra därför, men innan dess några allmänna synpunkter om japanskt samhällsliv.

För inte så många år sedan voro samhällsförhållandena i Japan av rent feodal karaktär, är det i en viss utsträckning ännu, men den industriella utvecklingen har hastigt gått framåt och inom stora områden medfört helt andra förhållanden. Jättestora kapitalistiska koncerner ha

byggts upp. Firmorna Mitsui och Mitsubishi äro världsbekanta och räknas till de största industrikoncernerna som finnes i världen. Kriget, med dess stora behov av krigsmaterial har ytterligare påskyndat denna industriella utveckling. Ännu dominerar visserligen jordbruket men massor av japaner ha dragits in i industriell verksamhet. Av landets 72 miljoner invånare beräknades år 1939 att närmare 7 miljoner arbetade inom industrin men sedan dess har ett ytterligare industriellt uppsving skett. Och denna utökning av industriarbetarklassen har även skapat naturliga förutsättningar för en socialistisk arbetarrörelse.

En oerhörd utsvettning av arbetarna gör sig gällande, och en lång arbetstid och olidliga arbetsförhållanden gör sig gällande i övrigt. Många kvinnor deltaga ävenledes i industriellt arbete. De dragas dit redan vid 14 års ålder och arbetstiden är för dem en 11 á 12 timmar. Före kriget arbetade inte mindre än cirka 60.000 japanska kvinnor inom gruvindustrin med hårt arbete. En kvinnlig japansk socialist, Kato, meddelade en gång i en artikel, att kvinnorna under sitt arbete i gruvorna brukade gnola på en sång, vari de anbefallde de högre makterna att befria dem från lidandet. De manliga arbetarnas lott är inte så mycket bättre.

Folket hålles nere i mörker och okunnighet och hos det inympas en slavisk vördnad för kejsarmakten. De bibringas den uppfattningen att kejsaren är en gudomlighet, en levande gud mot vilken man inte har rätt att sätta sig upp mot. Kejsarens alla befallningar måste utan tvekan åtlydas.

Landet som sådant höjes även till skyarna. " Japan är ett gudomligt land" framhöll den japanske diktaren Chikofusa vid ett tillfälle, samt tillägger: " Dess befolkning härstammar direkt från himlen. Ingen nation på hela klotet tål att jämföras med den japanska."

Det politiska mordet, som vapen mot misshagliga element, har gammal tradition i Japan. Det har använts även mot arbetarrörelsen inte minst mot den anarkosyndikalistiska riktningen.

Omkring sekelskiftet började den japanska arbetarrörelsen att framträda. Och de drivande krafterna inom densamma satte sig då i förbindelse med arbetarrörelsen i övriga länder. Vi erinra i detta sammanhang om den dramatiska händelse som inträffade på den internationella socialistiska kongressen i Amsterdam 1904, då den japanske representanten Kataiama och ryske representanten Pleckanow, inför en entusiastisk kongress, solida-

riskt räckte varandra händerna, samtidigt som Japan och Ryssland låg i krig mot varandra. Det var en vacker manifestation för internationalismen och mot kriget.

År 1899 grundades ett förbund för studier av socialismen. I detsamma deltog en mängd intellektuella element, men även kroppsarbetare, särskilt från metallindustrin. År 1901 ombildades detta förbund till ett socialdemokratiskt parti. Inom detta parti arbetade även en del anarkosyndikalistiska element, och i spetsen för denna senare grupp stod Denjiro Kotoku. Under denna period utkom i Japan Kotokus bok " Socialismens väsen" och Peter Krapotkins" Erövringen av brödet".

Arbetarna anslöto sig i större utsträckning till arbetarrörelsen. En mängd strejkrörelser utbröt, en del av dem tog en våldsam karaktär. Detta föranledde brutala förföljelser från myndigheternas sida och många kastades i fängelser, bland dem Kotoku och den senare inom japansk arbetarrörelse kände anarkosyndikalisten, Osugi.

Några år efter kriget mellan Japan och Ryssland reste Kotoku till Amerika. Där sökte han kontakt med den syndikalistiska organisationen " Industrial Workers of The World" (IWW) . Han studerade dess principer, organisationsformer och taktik och återkommen till Japan gjorde han, under agitationen, sig till folk för den revolutionära syndikalismen. I tidskriften " Den kommunistiska internationalen", n:r 5 1921, var införd en intressant artikel av japanen Sakai om Japans arbetarrörelse, och i densamma fastslogs att Kotoku efter sin återkomst från Amerika uppträdde som " bestämd motståndare till parlamentarismen samt framhöll nödvändigheten av direkt aktion."

År 1908 demonstrerade anarkisterna genom Tokios gator och i spetsen bars tre röda fanor med inskription: " Anarkistisk kommunism." Polisen ingrep och hårda strider uppstod om fanorna. Häktningar följde och en del demonstranter, bland dem Osugi, blevo dömda till 1½ års fängelse.

Organisationsarbetet måste flyttas under jorden, men propagandan fortsattes likväl. Massor av anarkistiska flygblad och broschyrer utgavs och spreds över hela landet. Under denna tid utgav Kotoku den anarkosyndikalistiska tidskriften: " Den fria tanken". Även den illegal.

Under år 1910 blev 24 personer inom arbetarrörelsen dömda till döden, bland dem Kotoku och hans hustru Suha Kanno. De anklagades

för attentatsförberedelser mot kejsaren.

Av de dödsdömda blevo sedermera 12 " benådade" till livstids fängelse men de övriga, bland dem Kotoku och hans fru blevo avrättade genom hängning den 24 januari 1911.

Nu följde några år av brutal terror, men år 1913 utkom tidskriften " Den nya tanken" med anarkosyndikalisterna Osugi och Arahata som redaktörer. Organisationsarbetet upptogs på nytt men med korta intervaller av offentligt arbete. Bland annat genomfördes en lag i parlamentet som under hot av stränga straff förbjöd medlemsskap i " hemliga föreningar, vilka ha till syftemål att förändra rikets författning eller upphäva den privata äganderätten."

År 1923 mördades Osugi och hans familj. Ett politiskt gangsterband, av fascistisk anstrykning, bröt sig in i hans hem och mördade dem genom strypning.

Nå, det var ett hårt slag mot arbetarrörelsen, mot den anarkosyndikalistiska i synnerhet. Men rörelsen fortsatte sitt arbete och år 1926 knöts den första förbindelsen med IAA, den syndikalistiska Internationalen. Det var en stark organisation i Tokio, bestående av ett flertal fackföreningar, med namn Jiju- Rengo, som då knöt kontakten. Vissa motsättningar funnos dock mellan anarkister och syndikalister, de förra gjorde sig till tolk för en slags bondefederalism medan syndikalisterna representerade städernas industriarbetare. Det fördes en omfattande polemik om propagandans och programmets grundvalar.

Under juli månad 1930 lyckades man dock att förena de olika grupperna till en gemensam organisation och denna organisation beslöt i samband därmed anslutning till IAA. Samma år utgavs även ledes IAA:s principförklaring på japanska språket. Motsättningen blev dock ej fullständigt utplånad utan fortsatte år framöver.

Men redan dessförinnan hade en mängd litteratur utkommit. Den anarkosyndikalistiska ungdomen hade en speciell organisation med namnet " Svart Ungdom" och denna tog initiativet till utgivandet av en mängd revolutionär litteratur. Som organ hade de tidningen " Den svarte ynglingen". Bland bönderna och arbetarna propagerade de anarkosyndikalismens idé och förberedde dem för den kommande sociala revolutionen. Namnet " Den svarte ynglingen" valdes för att framhålla motsatsen till de reaktionära och till

bolsjevikernas röda organisation. Och det framhölls att dess svarta fanor symboliserade " revoltens, förstörandets och uppbyggandet."

Utom tidningen " Den svarte ynglingen" utkommo under denna tid andra tidningar rent sporadiskt, tidningar med namn som: " Svart cyklon", "Fria fronten", "Svarta listan", "Folktidningen", Svarta fanan", " Svarta stormen" o.s.v.

En mängd böcker av Krapotkin, Bakunin, Osugi m.fl. utkommo. Krapotkins arbeten utkommo i inte mindre än 12 band och Osugis i 10 band.

I en rapport till IAA år 1926 omtalas att den 1:sta juli det året hölls i Tokio en minneshögtid på Bakunins dödsdag. Sex anarkosyndikalister voro utannonserade som talare. Polismän , som placerade sig vid mötesordförandens bord, förbjöd varje talare att yttra sig och om då denne inte slutade frivilligt, kastade de sig över honom som vilddjur och häktade honom. Därefter anmälde sig en efter en sextio deltagare i debatten, med häktning såsom resultat.

Samma år dömdes i Tokio den koreanske anarkosyndikalisten Buku Recu till döden för upprorsagitation. Kejsaren ändrade emellertid dödsstraffet till livstids tukthus.

År 1931 fick IAA:s sekretariat några rapporter som äro belysande för de strider som de japanska anarkosyndikalisterna då förde. Skall i någon mån återge en rapport om en strid där hungerstrejken användes som vapen i klasskampen. I rapporten säges bland annat:

" Arbetspersonalen vid Nibou Senju Kaisha - fabriken är anarkosyndikalistiskt organiserad. Inte endast de manliga utan även de kvinnliga arbetarna. De hade redan år 1927 vunnit en glänsande seger genom sin direkta aktion och hålla energiskt fast vid de direkta kampmetoderna. Den nuvarande konflikten uppstod därigenom att arbetsköparen avskedade två arbetare utan giltig anledning. Arbetarna protesterade och fordrade att arbetarna ifråga skulle återanställas. Då arbetsledningen motsatte sig detta krav förklarade personalen strejk. Det var 180 manliga och 60 kvinnliga arbetare som enhälligt nedlade arbetet. Men de strejkande lämnade inte arbetsplatsen, utan stannade kvar och förklarade att de inte ville ge vika förrän driftsledningen förklarade sig villig att återintaga de avskedade arbetarna. Arbetsgivaren stängde å sin sida fabriken och släpp-

te inte in någon, så att den strejkande arbetspersonalen var avstängd från varje tillförsel av livsmedel. Samtliga arbetare, även kvinnorna fortsatte dock striden som nu blev en hungerstrejk.

Arbeterskorna och hela befolkningen i närheten av fabriken sympatiserade med de strejkande. Vid många företag i detta distrikt förklarade arbetarna dagligen en timmes sympatistrejk med de i fabriken instängda arbetarna. De i fabriken svältande arbetarnas familjer trängde allt oftare och oftare in i fabriksägarens bostad, så att denne blev rädd och ställde sig under polisskydd; ja, han slog sig t.o.m. ned i polisbyggnaden.

Efter fem dagar blevo en del av de hungerstrejkande sjuka. Fackföreningen ville föra de insjuknade hungerstrejkarna till en universitetsklinik, men föreståndaren och läkarna vägrade taga emot de sjuka arbetarna. Först efter en demonstration av den anarkosyndikalistiska fackföreningen utanför kliniken gåvo läkarna efter och togo emot de sjuka arbetarna. Tio arbetare mottogos på kliniken. De övriga fortsatte hungerstrejken.

Arbetsköparen vill trots detta inte ge vika, utan blev allt mera hårdnackad.

Anarkosyndikalisterna sammankallade då ett offentligt möte, till vilket de kallade hela Tokios arbetarebefolkning. I detta möte deltogo inte bara anarkosyndikalisterna utan alla arbetareorganisationer i huvudstaden. Det blev en stor succès.

Under natten före den 1:sta maj klättrade en anarkosyndikalistisk kamrat, medlem av den anarkosyndikalistiska typografföreningen, upp i fabrikens 130 fot höga skorsten. Då han kommit högst upp, fastgjorde han fackföreningens svarta fana och förklarade att han inte ämnade stiga ned igen förrän arbetsköparen hade gett efter. Arbetaren stannade uppe på skorstenen i många dagar utan att sova och utan att intaga någon föda.

Den anarkosyndikalistiska fackföreningen ledde nu sin majdemonstration till fabriken, där denna strid utspelades, varvid den genombröt poliskedjan, trängde in i fabriksbyggnaden och fraterniserade med de hungerstrejkande arbetarna. Polisen häktade vid sammandrabbningen flera arbetare. Tre av de häktade kvarhöllos i polishäktet.

Efter dessa tilldragelser visade arbetsköparen större beredvillighet till underhandlingar genom poliskommissariens förmedling och

slutligen skedde uppgörelse i striden, vilken pågått från den 21 april till den 12 maj, i vilken uppgörelse bland annat ingick följande punkter:

" Arbetsgivaren har att bestrida hela kostnaden av läkarbehandlingen för varje arbetare som kommit på sjukhus på grund av hungerstrejken. (Det blir c:a 5.000 yen eller 9.000:- kronor.)

Arbetsgivaren måste betala arbetarna en summa av 1.500 yen (= 2.700:- kronor) som ersättning för strejkkostnaderna.

Halva lönen under strejktiden utbetalas (från den 21 april till den 11 maj, vilket utgör 4.690 yen eller c:a 9.000:- kronor).

Tre dagar efter strejkens slut gälla som semester och arbetarna erhålla 60 procents lön därför. De arbetare, som av läkaren betraktas som arbetsodugliga för en längre tid, erhålla på samma villkor en längre tids semester."

De två avskedade arbetarna återintogs även. Rapporten slutar med följande:

" Den 12 maj, då strejken var slut, demonstrerade vi alla på gatan. Vår kamrat hämtades ned från skorstenen. Han fördes till sjukhus, där han ännu befinner sig. Den 17 och 18 höllo vi massmöten för att tillkännagiva resultatet av vår strejk. Dessa möten fingo en stor framgång. Våra fanor måste bäras framför oss i alla riktningar, stridsfältet är stort, och striden kommer att vara tills lönesystemet faller."

Av ovanstående finna vi att det även i Japan finnes arbetare som solidariskt kan kämpa mot den kapitalistiska utsugningen och det statliga förtrycket.

Den sista rapport IAA erhöll från sin japanska sektion var omedelbart efter det Japan påbörjat sitt anfall mot Kina, då till att börja med besättandet av Mandsjuriet. Kamraterna meddelade i rapporten att en sådan våldsam terror sveper fram över Japan och att organisationen med anledning därav åter tvingats gå under jorden. De voro ej heller säkra på att kunna upprätthålla förbindelsen med IAA en tid framöver. Kamraterna sluta sin rapport med att konstatera följande:

" Regeringen och de kapitalistiska kretsarna söka rättfärdiga besättandet av Mandsjuriet i det de genom press, radio och offentliga möten - anordnade av de militaristiska partierna - skapa stämning för aktionen. Men befolkningen förhåller sig alltigenom passiv och indifferent. Det finns ingen kinesfientlig stämning bland folket. Tidningarna lämna med-

delanden om påstådda grymheter begångna av den kinesiska armén, om den kinesiska regeringens fientliga stämning. Men trots allt vill det inte uppstå någon krigisk stämning bland den japanska befolkningen."

Det ohyggliga kriget har nu pågått åtskilliga år i fjärran Östern. Vilket öde som de anarkosyndikalistiska organisationerna, och arbetarrörelsen i övrigt i Japan, ha gått till mötes veta vi inte. Det är dock att hoppas att de på nytt skola återuppstå och ställa sig i spetsen för klasskampen och mot det statliga och kapitalistiska förtrycket.

John Andersson.

x x x

SYNDIKALISMEN I FRANKRIKE.

(IAA) Enligt en rapport som kommit IAA:s sekretariat tillhanda göra sig de revolutionära syndikalisterna alltmer gällande i dagens franska fackföreningsrörelse. Ännu ha ej några detaljer inrapporterats angående en organisation som en del gamla kamrater som före kriget tillhörde CGTSR, vilken utgjorde IAA:s franska sektion, bildat. Gruppen utger även en tidning vilken säger sig vara ansluten till IAA. Det är att hoppas att närmare detaljer om denna organisationsbildning snart kommer oss tillhanda.

Den gamla fackföreningsrörelsen CGT har fått miljonanslutning, men inom densamma pågår förnärvarande en hård strid mellan reformister, till vilka kommunisterna måste räknas, och de revolutionära syndikalisterna. CGT har börjat att engagera sig partipolitiskt och även direkt engagerat sig i valen.

Mot denna utveckling av CGT har kraftiga protester höjts. En syndikalistisk fraktionsrörelse har gjort sig gällande inom CGT. Denna fraktion har tillsatt en samarbetskommitté vilken utger tidningen " La Bataille Syndicaliste". Denna fraktion arbetar på att söka återföra CGT till sin ursprungliga revolutionära linje. Denna revolutionärt syndikalistiska fraktionsrörelse räknar sina största styrkor från Metallfederationen, Post- och Telegrafarbetarnas, Lärarnas, Byggnadsarbetarnas, Läder- och Skinnarbetarnas och de Grafiska arbetarnas organisationer.

CGT:s nationalkommitté hade före 1:sta maj beslutat sig för att arbetet den dagen skulle fortgå som vanligt och att lönen skulle

tillfalla insamlingen för återuppbyggnaden. Den revolutionärt syndikalistiska fraktionen uppmobiliserade arbetarmassorna till protest däremot, vilken protest blev så kraftig från organisationernas sida att CGT måste ändra sitt beslut och anbefalla majdemonstrationer.

Under denna opinionsrörelse för 1:sta- majfirande utsände den revolutionärt syndikalistiska fraktionen en del upprop till arbetarna. Vi skola återge några avsnitt ur två av dessa, ty de äro belysande för de proletära synpunkter som denna fraktion kämpar för. Under rubriken " Den första maj- inget arbete" , säges:

" Alltsedan 1886 har första maj firats som en arbetarklasens internationella kampdag. Dagen har karakteriserats av hemska förföljelser - Chicagomartyrerna 1886, Fourmies 1891, Berlin 1929 o.s.v. - men även av bourgeoisinsstora rädsla.

Mot slaveriet. År 1941 försökte Pètain, efter Hitlers förebild, förvandla 1:sta maj till en dag, som skulle ägnas samarbetstanken mellan klasserna, Med vilken rätt har CGT:s nationalkommitté att förklara att 1:sta maj skall bli en "stötarbetets" dag? Arbetarna äro de mest beslutsamma motståndarna till fascismen, vilken är det kapitalistiska slaveriets brutalaste form, och därför acceptera de heller inte denna nya kapitulation inför bourgeoisin i den antifascistiska enhetens namn.

Social frihet - inte nationell enighet. Medan spekulanterna helt ostörda få inhösta sina skamliga profiter, skärs arbetarnas magra inkomster ner genom priserna på brödet, trafikförbindelserna, posttaxorna m.m. Regeringen och företagarna vägra emellertid att gå med på varje kompensation av lönerna.

Därför vänder sig Comitè de Coordination des syndicalistes de la CGT (Syndikalisternas samarbetskommitté inom CGT) till de inom CGT organiserade arbetarna och föreslå dem att av de centrala organisationsinstanserna kräva generalstrejk 1:sta maj 1945.

Men även om CGT:s ledare böja sig och går till reträtt inför arbetarklassens yttringar av missbelåtenhet, så låt oss se till att 1:sta maj, denna traditionella kampens dag, inte förvandlas till en nationell demonstrationsdag till skada för vår ekonomiska och sociala befrielse.

För en rättvis lönekompensation, med glidande skala och fackliga priskontroll!

För principen: Lika lön för lika arbete!

För en effektiv arbetarkontroll i alla företag!

För folkens internationella förbrödring över alla artificiella gränser som den antisociala och krigsprovocerande imperialismen försöker upprätthålla!

1:sta maj måste vara en dag då arbetarklassen visar sin vilja att göra slut på en korrumperad samhällsordning som endast representerar slaveriet, eländet och blodsutgjutelsen - och arbetarnas medel därtill är deras väsentliga vapen generalstrejken."

Det andra upproper säger ungefär detsamma, vänder sig mot kriget och kapitalismen, samt kräver kamp mot lönesleveriet samt förordar generalstrejk 1:sta maj. Upproper slutar med följande paroller:

För CGT:s fullständiga oavhängighet och mot dess deltagande i valen!

För lönesystemets avskaffande !

För alla folks förbrödring!

För fredan !

För den verkliga friheten !

Mot återupprustningen !

x x x

FOLKETS RÄTTVISA ÄR PÅ MARSCH.

Uttalande av italienska anarkister i Nord-Afrika.

(IAA) " Italienska frihetliga militanter, som på grund av de engelska ockupationstruppernas vägran om inresetillstånd till Italien, ännu leva som flyktingar i Nord-Afrika, hälsar sina kamrater i Italien, som ha gjort en så stor insats vid befrielsen av Ligurien, Piemont och Lombardiet. Vi hälsa alla dem som kämpade och visade världen, denna värld som ännu i går var fasoismens bundsförvant, att det italienska folket inte har övergivit sina traditionella frihetliga strävanden och idén om broderskap med alla folk.

Det måste fastslås att vi ha de italienska kämparna att tacka för de största förbrytarnas infångande, med början från Mussolini ned till regimens vanliga prostituerade. Dessa kamrater göra även den bästa insatsen för utrensningsaktionen gentemot regeringen Bonomi och partierna som stödja densamma.

Rättvisan är på marsch. Den kommer inte att stanna och går inte att bromsa upp av dem som genom vapenstilleståndet även har räddat huset Savoyens monarki.

De som dömde och avrättade Mussolini och en del av hans medbrottslingar få inte glömma huset Savoyen som även är en fascismens inspiratörer och medförbrytare.

Italienska revolutionärer, låt rättvisan ha sin gång. Ni måste i dag rehabilitera Italien moraliskt, för att i morgon kunna bygga upp ett nytt land i rättvisans och friheteens namn ."

De italienska anarkisterna i Nord-Afrika.

x x x

SOCIAL HARMONI MELLAN UTPLUNDRARNA OCH DE UTPLUNDRADE.

(IAA) De två stora amerikanska fackföreningsorganisationerna, American Federation of Labour och Committee of Industrial Organizations har genom sina ordföranden William Green och Philip Murray gått in för bildandet av en nationell kommitté bestående av representanter för affärsliv och arbetarorganisationer. Ett principprogram har utarbetats som riktlinjer för kommitténs arbete och i dessa riktlinjer ingår följande punkter:

" Den privata äganderätten och handlingsfriheten, under ett system av privat kapitalism i fri tävlan, måste fortfara att utgöra grundvalen för vårt lands fredligt och lyckosamt expanderande ekonomi. Fri konkurrens och fria män äro vårt fria samhälles styrka.

Företagsledningens naturliga rätt och plikt att leda ett företags verksamhet skall erkännas och bevaras. För att företagsamheten må utvecklas och expandera och förvärva skälig vinst, måste företagsledningen vara fri från såväl omödigt statligt ingripande som betungande restriktioner."

Att de fackliga organisationerna ha kunnat underskriva en sådan deklaration belyser klart hur långt från en socialistisk åskådning dessa organisationer stå. I uttalandet fastslås att grundvalen för landets ekonomi måste vara ett system av privat kapitalism.

En av de män som skrivit under denna deklaration, Philip Murray, var en av förgrundsfigurerna på den fackliga världskongressen i London. Många av dem som deltogo på denna kongress tillhörde samma konser-

vativa åsiktsriktning. Dessa män kunna sannerligen inte vara representanter för en arbetarklassens kämpande International. En sådan måste obrottsligt hävda klasskampen, en klasskamp med vars hjälp arbetarklassen måste krossa och förinta kapitalismens system.

Det är sannerligen på tiden att arbetarna inse detta och handla därefter i sitt organisationsarbete och under sin propaganda.

x x x

Manuel Joaquin de Sousa död.

" Säg åt arbetarna och kamraterna i hela världen att jag ger dem min omfamning."

(IAA) Från Portugal når oss budskapet att en gammal förkämpe inom den anarkosyndikalistiska rörelsen, Manuel Joaquin de Sousa avlidit i Lissabon vid en ålder av 71 år. Mer än 40 år har han deltagit i kampen, alltid som revolutionär syndikalist. Han var ett exempel på ärlighet, rättframhet och aktivitet. En skapande människa.

Han var en av arbetarrörelsens initiativtagare i Portugal. Han deltog aktivt i revolutionsrörelsen som år 1910 gjorde slut på dynastin Braganza och ledde till republikens införande i Portugal.

Han var en skicklig propagandist och tillhörde dem som på sin tid grundade Union Operaria Nacional (Nationella Arbetarunionen). Till fots vandrade han genom hela landet och bedrev agitation, utdelade litteratur samt verksamt bidrog till den anarkosyndikalistiska organisationens uppbyggande i Portugal.

När Conferacion Geral do Trabolho - CGT - bildades på kongressen i Coimbra år 1919, var han sekreterare i UON:s näst största avdelning och utnämndes till generalsekreterare för CGT. Som sådan lade han ner ett verksamt arbete för syndikalismens sak. Han stod även i spetsen för tidningen " A Batalha" (Kampen). Det var även han som arbetade för det beslut som med stor majoritet fattades på kongressen i Cavilha, nämligen anslutningen till den syndikalistiska internationalen, till IAA. Han hade i anslutningsfrågan att utstå häftiga angrepp, ty anhängarna av Moskwa voro även aktiva inom organisationen och drogo sig inte för att begagna varje medel i kampen mot Sousa, vilken de betraktade som sin huvudfiende inom organisationen.

År 1919 representerade han sin organisation på CNT:s kongress i Madrid.

Under republikens tid deltog han i första hand i arbetet inom den syndikalistiska organisationen, men gjorde även insatser i den revolutionära pressen. Han tillhörde bland annat gruppen som utgav tidningen " A vida" (Livet) i Oporto. Han medarbetade vidare i"A Aurora" (Morgonrodnad), " A Comuna" (Kommunen), "A Sementeira" (Kvinnan som sår) " O Anarquistas"(Anarkisterna) och andra. Även " La Protesta " i Argentina räknade honom som flitig medarbetare.

Bland de spanska syndikalisterna hade Sousa ett gott anseende, samarbetade med dem vid flertaliga tillfällen. Även inom den syndikalistiska Internationalen i övrigt hade han många vänner.

År 1915 deltog han i den spanska fredskonferensen i El Ferrol. Blev i samband därmed anhållen och blev för första gången utvisad från Spanien. Året därpå flydde han från sitt eget land och kom åter till Spanien. Hamnade i Barcelona där han var mycket verksam, den korta tid han då var där. År 1917 var han tillbaka i Portugal då han häktades i samband med den stora revolutionära telefon- och telegrafstrejken.

Under slutet av år 1923 reste han till Sevilla i Spanien där han hade ett sammanträffande med CNT:s nationalkommitté. Det gällde att samordna kampen mot den spanska diktaturen. Tillsammans med Pedro Vallina och flera medlemmar i nationalkommittén blev han emellertid häktad och insatt i fängelset den 24 december 1923. Under mars månad 1924 återfick han emellertid friheten och reste åter till Lissabon.

Under maj månad 1926 deltog han i IAA:s konferens i Paris och i de spanska anarkisternas illegala kongress i Marseille. När han kom tillbaka till Portugal överraskades han av den " nationella revolutionen " i landet, vilken revolution inledde diktaturen. I den underjordiska kampen mot diktaturen deltog han uti och fängslades år 1928. Efter några månader blev han dock fri igen men fortsatte kampen för sina idéer. År 1932 fängslades han på nytt och satt inspärrad över 30 månader.

Han är nu död och de sista ord han uttalade före sin död till sin maka var: " Säg åt arbetarna och kamraterna i hela världen att jag ger dem min omfamning."

---oooOooo---

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A.- Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 10, Stockholm 18 juli 1945.

DEN SYNDIKALISTISKA INTERNATIONÄLENS REORGANISATION.

(IAA) Reorganisationen av den syndikalistiska Internationalen - IAA- har tagit ett bra steg framåt. Detta på grund av att de spanska syndikalisterna numera direkt engagerat sig för denna uppgift.

För en tid sedan utsände IAA:s sekretariat en cirkulärskrivelse till de anslutna sektionerna vari de manades att göra sitt bästa för återuppbyggandet av den syndikalistiska världsrörelsen. Frågan om en internationell kongress behandlades även i det utsända cirkuläret. Sekretariatet framhöll att den med glädje skulle hälsa en sådan kongress välkommen men uttalade den meningen att stora svårigheter ännu förelåg för att kunna få till stånd en representativ sådan. Det hänvisades särskilt till den hårda gränsspärr som överallt ännu upprätthålles.

Det framhölls dock att en hel del kan göras innan kongress kan sammankallas. Först och främst att reorganisera rörelsen inom de olika länderna. Dessutom förordades konferenser av mera begränsad natur, med syndikalister från länder som gränsa till varandra. Det förordades vidare att dessa konferenser skulle tillsätta gemensamma kommittéer, vilka stå i förbindelse med IAA:s sekretariat, förbereder en internationell kongress samt var och en inom sina speciella områden hjälper till att reorganisera de olika ländernas organisationer.

Det första steget i den riktningen har nu tagits. På den kongress som de i Frankrike vistande spanska syndikalisterna under maj månad höll i Paris behandlades bland annat ställnimgen till IAA samt sekretariatets cirkulär. I det beslut som fattades framhålles att " CNT i Frankrike ratificerar sin anslutning till IAA, som är ett troget ut-

tryck för våra principer och vår taktik." I beslutet säges vidare att " CNT i Frankrike kommer att upprätthålla direkta förbindelser med IAA:s sekretariat". Kongressen beslöt även att gå in för bildande i Frankrike av en förbindelsekommitté för IAA. För detta ändamål skall CNT:s nationalkommitté i Frankrike vända sig till de andra syndikalistiskt orienterade organisationerna i Väst-Europa - i första hand dessa organisationer i Frankrike, Belgien, Portugal och Italien - samt inbjuda dem att deltaga i denna förbindelsekommitté och dess arbete. Kongressen beslöt även att CNT:s nationalkommitté i Frankrike tillsvidare skall så långt det är möjligt övertaga de finansiella utgifterna för denna förbindelsekommittés utgifter.

Slutligen uttalade sig kongressen för att det med hänsyn till det allvarliga läget i världen just nu allt göres för att fortast få till stånd en internationell revolutionär syndikalistisk kongress.

Vi hälsa med glädje de spanska kamraternas initiativ i denna fråga. Detta betyder att IAA:s reorganisation påskyndas, att de enskilda ländernas syndikalistiska organisationer fortare återuppbygges och att vägen jämnas för inkallandet av en internationell kongress.

J.A - n.

DEN FRIHETLIGA RÖRELSEN I ITALIEN.

(IAA) Med de syndikalistiska kamraterna inom nord-Italiens industridistrikt har IAA:s sekretariat ännu inte fått någon direkt kontakt. Den allierade censuren är sträng och arbetar långsamt, ett brev från Italien tager minst en tre månader, och detta förhållande belyser svårigheterna.

Från kamraterna i södra Italien mottaga vi dock då och då en del upplysningar som visa att arbetet för den revolutionära syndikalismen fortskrider trots de överhört stora svårigheter som föreligga.

En glädjande företeelse är att den anarkosyndikalistiska pressen i södra Italien utvecklar sig. Till att börja med hade man endast en tidning till sitt förfogande, nämligen Rivoluzione Libertaria (Den frihetliga revolutionen). Nu har vår rörelse i södra Italien star-

tat ytterligare fyra tidningar. Dessa äro: Umanita Nova (Ny mänsklighet) i Toscana. Det är det klassiska namnet på Malatestas bekanta tidning före fascismen. I Rom utkommer även en tidning med samma namn. I Livorno utkommer Il Libertario (Den frihetliga) och i Neapel, Volonta (Vilja).

Ett förlag för utgivande av böcker och broschyrer har även startats. Två volymer ha redan utgivits. Den första är en broschyr av Malatesta: " Che cosa vogliamo" (Vad vi vill) och den andra är den syndikalistiska Internationalens principförklaring. Därmed har man bidragit till att sprida kännedom om IAA:s principer bland Italiens arbetare.

x x x

EN STOR KONGRESS I PARIS AV SPANSKA SYNDIKALISTER.

Över 400 spanska ombud samlade från Frankrike, Spanien, Belgien och Nord-Afrika.

(IAA) En betydelsefull kongress för vår internationella rörelse har under dagarna den 1 och 15 maj hållits i Paris. Det var de spanska syndikalistiska emigranterna i Frankrike som sammankallat densamma. Som bekant ha de spanska syndikalisterna en stor organisation därstädes: Movimiento Libertario Espanol -CNT och vilken organisation omsluter cirka 35.000 kontingentbetalande medlemmar, samt utger ett 10-tal syndikalistiska tidningar.

Över 400 delegater från lokalorganisationerna i Frankrike mötte upp men till kongressen hade även spanska syndikalistiska emigrantgrupper i Belgien och Nord-Afrika sänt representanter. Vid kongressens slutskede anlände även representant direkt från Spanien vilken informerade om läget och kampen mot Franco i detta land.

På grund av censursvårigheterna har rapport om konferensens förhandlingar inte kommit IAA:s sekretariat tillhanda förrän just nu, även om sekretariatet redan före kongressens hållande haft vetskap om densamma. Här nedan skola vi i några avsnitt redogöra för kongressens förhandlingar. Då vi emellertid ännu ej erhållit allt utlovat material återkomma vi i nästa nummer av IAA:s Presstjänst därom.

Bland CNT:s medlemmar i Frankrike hade en viss orientering skett i politisk riktning. På en konferens i Toulouse hade för-

övrigt ett uttalande gjorts som förordade något slags regeringsstöd. Detta spörsmål var nu en av kongressens huvudfrågor. Kongressen i Paris beslöt dock att understryka de beslut som fattats på CNT:s kongresser i Madrid 1931 och i Zaragoza 1936. Detta betyder att kongressen underströk den revolutionära syndikalistiska linjen, därmed avböjande de gjorda politiska spekulationerna.

Beträffande de positiva och negativa erfarenheter som den spanska syndikalistiska rörelsen gjort från och med den 19 juli 1936 och fram till i dag samt de närmaste uppgifter det spanska proletariatet har sig förelagt, förklarade kongressen i ett enhälligt antaget uttalande:

" De påståenden som kan göras rörande denna period kan endast bli av en begränsad natur, då vi av naturliga skäl inte ha tillgång till alla de fakta som göra det möjligt att få en fullständig överblick över situationen. Våra erfarenheter och lärdomar måste därför baseras mot bakgrunden av de historiska händelserna. Trots detta kunna vi i allmänna ordalag dock konstatera att samtliga de positiva erfarenheter vi gjort stå i samband med folkets egna initiativ och impulser. Dessa krafter gynnade utvecklingen av de antifascistiska kampkänslorna samt gav dem effektivitet. Faktiskt blevo dock dessa folkliga initiativ, vilka voro ägnade att förstärka motståndet och säkra segern samt att upprätthålla folkets moral, under hela tiden förkvävda och hämmande. Utgående från denna synpunkt förklara vi med särskild hänvisning till punkt 9 på kongressens dagordning att det gäller att ratificera vår taktik och betona vår historiskt antistatliga och revolutionära hållning. Att i denna anda vara trogen sig själv betyder inte alls att vi blunda för de i Spanien och hela världen uppstående praktiska problem, för vilkas lösning rörelsen regelbundet måste bidraga med egna effektiva aktioner, för att därmed representera den i vår organisation förenade arbetarklassen som det spanska folkets mest vitala och mest maktfulla uttryck. Därför förklarar kongressen:

1.) M.L.E (CNT) i Frankrike skall gå in för att alla som direkt eller indirekt ha bidragit till Francos och falangens seger blir ställda till ansvar.

2.) Den går in för att alla som under den fascis-

tiska regimen beklätt poster och ämbeten, eller samarbetat med den, blir avsatta.

3.) Den går in för att alla de som på grund av sina politiska eller religiösa idéer avsattes från sina befattningar blir återinsatta i desamma.

4.) Den kräver gottgörelse för de skador som förorsakades enskilda och föreningar under den fascistiska regimen.

5.) Den kräver övergående understöd och fri bostad åt de politiska och sociala emigranterna och ett allmänt skadestånd för att hjälpa fascismens och frankismens offer.

MLE (CNT) i Frankrike är anhängare av staternas, gränsernas, samt ras- och religionsskillnadernas avskaffande och gör därför följande principer gällande:

a) Säkrandet av Spaniens integritet och självständighet.

b) Knytande av solidariska band med alla världens folk för att säkra världsfreden.

c) Oppcsition mot varje angrepps- och erövringskrig.

d) I en värld av oberoende folk, vill vi säkerställa oss med dé mest långtgående möjligheter för oss själva, och försöka försvara freden, kulturens landvinningar, friheten och den sociala rättvisan.

f) Intensifiering av Spaniens förbindelser med de latinska och ibero-amerikanska folken, för att på detta sätt bidraga till säkerställandet av de här ovan omnämnda principerna.

Då vi äro emot monarkin och varje annan makt, förklarar MLS (CNT) i Frankrike, utan att avstå från sina mål, men trogen de förpliktelser den har övertagit tillsammans med andra riktningar, partier och organisationer, att den kommer att inrikta kraften i sina egna krav efter den förståelse den republikanska regimen och kommande regeringar i Spanien kommer att visa för folkfriheten och de sociala, politiska och kulturella erövringar som för arbetarklassen och folket i allmänhet framstår som effektiv tillväxt av folkets frihet och det individuella och kollektiva livets värdighet.

MLE (CNT) i Frankrike kommer att utanför parlamentet vara ständigt verksam mot varje totalism och se till att i Spanien skapas ett maximum av frihetligt- socialistiska verkligheter.

Kongressen i Paris gjorde dessutom intressanta uttalanden angående Spaniens ekonomiska återuppbyggnad, om kultur och folkuppfostran samt i en del andra spörsmål. Till dem återkomma vi i självständiga artiklar, dels i detta nummer och dels i kommande.

x x x

SPANIENS SOCIALISTISKA ÅTERUPPBYGGNAD.

Ett intressant uttalande på de spanska syndikalistiska emigranternas stora kongress i Paris.

(IAA) En av de viktigaste frågor som behandlades av de över 400 delegaterna på de spanska syndikalistiska emigranternas kongress i Paris var frågan om riktlinjer för det socialistiska uppbyggandet av Spaniens produktiva och ekonomiska verksamhet efter Francos fall. Uttalandet som av helt naturliga skäl är tämligen långt, men oerhört intressant är av följande innehåll:

" Oavsett vilken regim som varit förhärskande i Spanien så har folket alltid, sedan århundraden, väntat på en ekonomisk omdaning som skulle säkerställa dess försörjning och utveckling. Men denna omdaning kom aldrig. Arbetarnas intressen negligerades avsiktligt. Alltid upprätthöll man det så kallade kapitalistiska liberala systemet. Det fascistiska upproret under juli månad 1936 hade för avsikt att ännu mera reducera folkets och arbetarnas levnadsstandard. Men det svar som massorna gav betydde ett försök med nya ekonomiska metoder och förfaringssätt, som fullständigt ändrade på det kapitalistiska utsugningssystemet, och det visade sig under perioden 1936-1939, att det gick att organisera ett nytt system i likställighetens och rättvisans tecken. De praktiska försök som genomfördes under dessa år ställde det folkliga initiativets positiva värde under bevis. Det är visserligen sant att det även visade sig partikularristiska tendenser som skadade det helas rörlighet och goda utveckling. Men trots alla, officiella och officiösa hämningar samt den förfördelade kapitalistklassens naturliga reaktion, och trots kriget som då krävde huvuddelen av vårt folks fysiska och andliga energi så anser kongressen i Paris att det då uppbyggda systemet var effektivt, och att

det således måste återupptagas och intensifieras och den spanska syndikalistiska rörelsen i Frankrike har därför för avsikt att på grund av alla positiva och negativa iakttagelser systematiskt utarbeta en orientering som tillåter att ekonomisskt skapa möjligheter vilka äro ägnade att oavbrutet höja vårt lands levnadsstandard; den fastställer således det spanska näringslivets väsentliga problem samt skisserar de lösningar som motsvara dessa problem. Vi utgå ifrån att den bristande sociala och ekonomiska jämnvikten i Spanien, liksom hos alla andra av världens folk har sitt ursprung i den orättvisa fördelningen av produktionsmedlen och den obegränsade rätten till bruk och missbruk av privategendomen. Vi anse att endast en grundlig förändring av den kapitalistiska ordningens struktur, genomförd med de medel och metoder som motsvara vår rörelses frihetliga och revolutionära idéer, skisserade i kongressens inledningsuttalande, kan återskänka människan dess värdighet och tillförsäkra henne ett liv i största möjliga frihet och mänsklig rättvisa. Med utgående från dessa inledande tankar betraktar kongressen det som nödvändigt att beakta följande för ekonomisk organisation:

Socialisering.

Till de industrier och offentliga tjänster som på grund av sin struktur, sin betydelse, sin specialisering, sina funktioner under alla omständigheter måste socialiseras, räkna vi: den tunga industrin, de stora elektricitetsverken, gruvorna, järnvägarna, kommunikationsväsendet av alla grenar till lands, till sjöss och i luften, posten telefon- och telegrafväsendet, radion, bankerna, undervisningsväsendet av alla grader, skogsbruket och fisket. De motsvarande industrifederationerna äro kallade att reglera verksamheten i alla dessa grenar.

Industrikollektiv. Det nuvarande systemet av industriell egendom och produktion skall ersättas av den direkta arbetaradministrationen, som utövas genom tekniska, administrativa och statistiska råd i alla fabriker, verkstäder eller andra arbetsplatser, och som väljes på generalförsamlingen av alla avdelningarnas arbetare, så att det blir möjligt att upprätta ett eget näringsliv. På industrins generalförsamling utnämnes delegaterna som skola bilda det gemensamma Tekniskt-Administrativa och Statistiska Rådet för hela industrin och likaledes de delegater som skola bilda detta råd för varje lokal industri. På indu-

striernas generalförsamling utnämnes dessutom de delegater som sammansätter industriernas olika provinsiella, regionala och nationella organ.

Kollektiv för jordbruk och boskapsskötsel.

Utgående ifrån att jorden är allas egendom, kräva vi för alla kollektiv inom jordbruket och boskapsskötseln, rätten till gemensam exploatering av jorden. Därför måste arbetarna på storgodsen och alla andra egendomar för jordbruk eller boskapsskötsel övertaga jorden för att bruka den i gemensamt arbete och till gemensam nytta. Individuellt jordbruk eller familjejordbruk tillåtes endast där de ifrågavarande arbetarna inte begagna sig av främmande arbetskraft till utsugning. Kollektiven för jordbruk och boskapsskötsel måste federera sig med varandra, lokalt, regionalt och nationellt, med motsvarande, tekniska, administrativa och statistiska råd. De lokala, regionala och nationella federationerna för jordbruk och boskapsskötsel utarbeta en plan för jordbrukets industrialisering och rationalisering.

Industrifederationerna för jordbruk- och boskapsskötsel samt enstaka federationer inom samma näringsgrenar, bilda en arbetsinspektion som har till mål att söka uppnå en höjning av produktionen och att övervaka arbetet i näringslivets ledning och förvaltning inom kollektiven. Dessa inspektionsorgan skola dessutom ha karaktären av tekniskt-administrativt rådgivande organ. Industrifederationerna för jordbruk och boskapsskötsel samt de enstaka federationerna för samma grenar, skola även starta skolor för yrkes- och teknisk utbildning, experimentgårdar, samt industriföretag som stå i samband med jordbruket och boskapsskötsel.

Ekonomiråd.

Lokalt råd: För det ekonomiska samordnandet bildas det på varje plats ett lokalt ekonomiråd sammansatt av delegater för varje industri och jordbruket.

Distriktsråd: Inom distriktet bildas ekonomirådets plenum av en delegation för varje distriktsindustrifederation, en representation för distriktets federation för jordbruk och boskapsskötsel, samt en delegation för varje lokalt ekonomiråd.

Regionalt råd: Det regionala rådets plenum består av delegationer för alla regionens industrifederationer, en delegation för regionens federation för jordbruk och boskapsskötsel samt en delegation

för varje distriktsekonomiråd som finns inom regionen.

Nationellt ekonomiråd.

Det nationella ekonomirådet bildas av delegationer för alla nationella industrifederationer och en delegation för federationen av kollektiven för jordbruk och boskapsskötsel, samt en delegation från varje regionalt ekonomiråd.

Genom alla dessa ekomomiråd kan följande mål uppnås:

a) Studieum och praktiskt genomförande av en allmän plan för industrialisering, produktion, konsumtion, export och import.

b) Underlättandet av samordningen av den industriella och agrikulturella produktionens fördelning mellan landets olika distrikt och regioner samt av tilldelningen till exporten.

c) Planerandet av vattenkraftverk, kanaler och bevattningssystem, landsvägar, utvidgandet av järnvägarna, elektrifieringen, utvidgandet av kommunikationerna, till lands, till sjöss och i luften, förbättringar av hamnanläggningarna o.s.v.

d) Fastställandet av prisindexen och fördelningsindexen för landets produkter samt råmaterialet från utlandet, som behövs för konsumtionen inom landet.

e) Utvidgandet av de livsviktiga industriernas produktion, skapandet och utvidgande av nya industrier samt avveckling av sekundära eller helt onödiga industrier.

f) Ekonomiskt stöd åt svaga industrier och kollektiver vars tillvaro och fortsatta tillvaro emellertid är nödvändig för allmänheten.

g) Maximalt höjande av folkets köpkraft och skapandet av en genomsnittstilldelning som tillåter att tillförsäkra alla mänskliga varelser ett rättvist och proportionellt deltagande i nationalrikedomens konsumtion i enlighet med deras fysiska, intellektuella och moraliska behov.

h) Skapandet av en principiell ekonomisk och finansiell solidaritet mellan de olika omnämnda ekonomiska enheterna.

i) Skapandet av ett system av familjekompensation

(familjelön) för att tillgodose familjernas behov.

Fördelningscentra.

Industrifederationerna tillsammans med jordbruks- och boskapsskötselns - Kollektivers federation skapar gemensamma centra för magasinering, fördelning och konsumtion.

Allmänna försäkringar.

Industrifederationerna och federationen för jordbruks- och boskapsskötsel-Kollektiven skapar vissa försäkringsgrenar (olycksfall, sjukdom, invaliditet, pensioner, krigsskadade, ålderdom, brandskada, o.s.v.)

Bank för industriell-och jordbrukskredit.

En bankorganisation skapas som befattar sig med alla kreditoperationer som äro nödvändiga för att utveckla industrifederationerna och jordbruksfederationen. Den skall dessutom befatta sig med alla bankoperationer som tjäna samtliga industriella, jordbruks- och handelsbehov. Bankens administrativa råd är sammansatt av direkta delegater för industrifederationerna, jordbruksfederationen och ekonomiråden.

Kommunalisering.

Kommunaliserade blir: bostadsväsendet, offentliga nöjesgrenar, teatrar, biografer o.d., tjänster för sanitet och hygien, vatten- och gasverk, lokala trafikmedel samt andra lokala offentliga tjänster. I de fall att dessa tjänsters betydelse tillåter det, avstår kommunerna driften därav till industriella kollektiv.

Utländska intressen.

Vi anse att vi, för att uppnå det spanska folkets fullständiga befrielse, måste befria oss ifrån varje utländsk ekonomisk inblandning. Vi anse därför att Spanien måste återtaga allt som tillhör de nationella rikedomarna, om nödvändigt mot betalning av skadestånd.

---oooOooo---